

Sygn. akt II K 523/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Goleniowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Kamil Worsztynowicz

Protokolant: Anna Wojtanek

przy udziale Prokuratora Remigiusza Dobrowolskiego

po rozpoznanii na rozprawie w dniach
11.07.,23.09.,07.10.,01.12.,09.12.2014r.,10.02.,24.03.,19.08.,08.10.,27.11.2015 r.

sprawy:

***1. K. T., córki J. i T. z domu O., ur. (...)
w R., nie karanej***

oskarżonej o to, że:

I. w okresie od 1 kwietnia 2005 roku do dnia 16 stycznia 2006 roku w G. i N., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu podzegała E. S. (1) do poświadczenia nieprawdy co do okoliczności mających znaczenie prawne w dokumencie „zgłoszenie pobytu stałego” w ten sposób, że nakłoniła ww. do zameldowania jej na pobyt stały w mieszkaniu pod adresem Ź. (...)A stanowiących własność E. S. (2), a następnie przy użyciu ww. dokumentu poprzez podstępne wprowadzenie w błąd pracownika Urzędu Miejskiego w G. do wyłudzenia od ww. funkcjonariusza publicznego poświadczenia nieprawdy w ewidencji ludności oraz w dokumencie z dnia 1 kwietnia 2005 roku i 13 stycznia 2006 roku poświadczającym zameldowanie K. T. na pobyt stały pod ww. adresem, a nadto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w celu utrudnienia przetargu publicznego po uprzednim wejściu w porozumienie z ww. osobą co do fikcyjnego zameldowania na pobyt stały w dniu 21 kwietnia 2005 roku i w dniu 16 stycznia 2006 roku użyła ww. dokumentów poświadczających nieprawdę o zameldowaniu przedkładając je w siedzibie Oddziału Terenowego Agencji Nieruchomości Rolnych w S. – Jednostki Gospodarczej Zasobu w N. w związku z przystąpieniem do przetargu nieruchomości rolnej położonej w M. (...) (...) oraz w miejscowości (...)/(...), działając tym samym na szkodę Skarbu Państwa reprezentowanego przez Agencję Nieruchomości Rolnych w S.

tj. o czyn z art. 18 § (...) k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zb. z art. 305 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

II. w okresie od 4 grudnia 2006 roku do dnia 31 stycznia 2007 roku w G. i N., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu podzegała D. K. (1) do poświadczenia nieprawdy co do okoliczności mających znaczenie prawne w dokumencie „zgłoszenie pobytu stałego” w ten sposób, że nakłoniła ww. do zameldowania jej na pobyt stały w mieszkaniu pod adresem (...) gm. G. stanowiącym współwłasność D. K. (1), a następnie przy użyciu ww. dokumentu poprzez podstępne wprowadzenie w błąd pracownika Urzędu Miejskiego w G. do wyłudzenia od ww. funkcjonariusza publicznego poświadczenia nieprawdy w ewidencji ludności oraz w dokumencie z dnia 4 grudnia 2006 roku, poświadczającym zameldowanie K. T. na pobyt stały pod ww. adresem, a nadto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w celu utrudnienia przetargu publicznego po uprzednim wejściu w porozumienie z ww. osobą co do fikcyjnego zameldowania na pobyt stały w dniu 24 stycznia 2007 roku użyła ww. dokumentu poświadczającego nieprawdę o zameldowaniu przedkładając go w siedzibie Oddziału Terenowego Agencji Nieruchomości Rolnych w S.

– Jednostki Gospodarczej Zasobu w N. w związku z przystąpieniem do przetargu nieruchomości rolnej położonej w (...)/(…), działając tym samym na szkodę Skarbu Państwa reprezentowanego przez Agencję Nieruchomości Rolnych w S.,

tj. o czyn z art. 18§ (...) kk w zw. z art. 271 § 1kk w zb. z art. 272 kk w zb. z art. 273 kk w zb. z art. 305 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,

(...). E. S. (1), syna B. i J., urodzonego (...) w Ż., niekaranego

oskarżonego o to, że

III. w dniu 1 kwietnia 2005 roku w G. w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu, jako osoba uprawniona do potwierdzenia okoliczności mających znaczenie prawne, poświadczył nieprawdę w dokumencie „zgłoszenie pobytu stałego” oświadczając, że K. T. przebywa na stałe w mieszkaniu pod adresem Ż.(...)A Gm. G., a następnie użył ww. dokumentu i podstępnie wprowadził w błąd pracownika Urzędu Miejskiego w G. wyłudzając od ww. funkcjonariusza publicznego poświadczenie nieprawdy w ewidencji ludności;

tj. o czyn z art. 271 § 1kk w zb. z art. 272 kk w zw. z art. 12kk w zw. z art. 11 § (...) kk

I. oskarżoną K. T. uznaję za winną tego, że:

- w okresie od 1 kwietnia 2005 roku do dnia 16 stycznia 2006 roku w G. i w N., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu podlegała E. S. (1) do wyłudzenia poświadczenia nieprawdy od pracownika Urzędu Miejskiego w G. w ewidencji ludności oraz w dokumentach z dnia 1 kwietnia 2005 roku i 13 stycznia 2006 roku poświadczających zameldowanie K. T. na pobyt stały pod adresem Ż. (...)A w ten sposób, że nakłoniła E. S. (1) do zameldowania jej na pobyt stały pod adresem Ż. (...)A w mieszkaniu stanowiącym własność E. S. (1) i po wypełnieniu przez E. S. (1) dokumentu „zgłoszenie pobytu stałego” w którym E. S. (1) oświadczył, że K. T. przebywa pod adresem Ż. (...)A z zamiarem stałego pobytu, wskutek czego uzyskała od pracownika Urzędu Miejskiego w G. dokumenty z dnia 1 kwietnia 2005 roku i 13 stycznia 2006 roku poświadczające zameldowanie K. T. na pobyt stały pod adresem Ż. (...)A, a następnie dokumenty te przedłożyła w dniach 21 kwietnia 2005r. i 16 stycznia 2006r. w siedzibie Oddziału Terenowego Agencji Nieruchomości Rolnych w S. - Jednostki Gospodarczej Zasobu w N. celem przystąpienia do przetargu nieruchomości rolnych położonych w M. (...) (...) oraz (...) (...) (...) tj. popełnienia przestępstwa kwalifikowanego z art. 18 § (...) k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § (...) k.k.,

- w okresie od 4 grudnia 2006 roku do dnia 31 stycznia 2007 roku w G. i w N., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu podlegała D. K. (1) do wyłudzenia poświadczenia nieprawdy od pracownika Urzędu Miejskiego w G. w ewidencji ludności oraz w dokumencie z dnia 4 grudnia 2006 roku poświadczających zameldowanie K. T. na pobyt stały pod adresem (...) w ten sposób, że nakłoniła D. K. (1) do zameldowania jej na pobyt stały pod adresem (...) w mieszkaniu stanowiącym współwłasność D. K. (1) i po wypełnieniu przez D. K. (1) dokumentu „zgłoszenie pobytu stałego” w którym D. K. (1) oświadczyła, że K. T. przebywa pod adresem (...) z zamiarem stałego pobytu uzyskała dokument z dnia 4 grudnia 2006 roku, poświadczający zameldowanie K. T. na pobyt stały pod adresem (...), a następnie dokument ten przedłożyła w dniu 24 stycznia 2007r. w siedzibie Oddziału Terenowego Agencji Nieruchomości Rolnych w S. – Jednostki Gospodarczej Zasobu w N. w związku z czym przystąpiła do przetargu nieruchomości rolnej położonej w (...)/(...)tj. popełnienia czynu kwalifikowanego z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

przyjmując, że przypisanych jej czynów oskarżona dopuściła się w warunkach ciągu przestępstw opisanego art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i przy zastosowaniu art. 37a k.k. wymierza jej karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych po 15 zł (piętnaście) złotych każda stawka;

II. oskarżonego E. S. (1) uznaje za winnego tego, że w dniu 1 kwietnia 2005 roku przy użyciu dokumentu „zgłoszenie pobytu stałego” w którym oświadczył, że K. T. przebywa pod adresem Ż.(...)A z zamiarem stałego pobytu poprzez podstępne wprowadzenie w błąd pracownika Urzędu Miejskiego w G. wyłudził od ww. funkcjonariusza publicznego poświadczenie nieprawdy w ewidencji ludności tj. popełnienia czynu kwalifikowanego z art. 272 k.k. i za to na podstawie art. 272 k.k. przy zastosowaniu art. 37a k.k. wymierza mu karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych po 15 (piętnaście) złotych każda stawka.

III. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonej K. T. przepadek dowodów rzeczowych w postaci potwierdzenia zameldowania z dnia 4 grudnia 2006r. i poświadczenia zameldowania z dnia 13 stycznia 2006r. przechowywanych w aktach sprawy na karcie 485;

IV. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 633 k.p.k. oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu wobec K. T. w wysokości (...)/3 części, zaś wobec E. S. (1) w wysokości 1/3 części oraz wymierza oskarżonym opłaty: K. T. w kwocie 300 zł (trzystu) złotych, a E. S. (1) w kwocie 75 (siedemdziesięciu pięciu) złotych.

Sygn. akt **II K 523/13**

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 16 marca 2005 r. Agencja Nieruchomości Rolnych Oddział Terenowy w S. ogłosiła przetarg ustny ograniczony na dzierżawę nieruchomości rolnej wchodzącej w skład Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa z byłego Państwowego Gospodarstwa Rolnego Ś., położonej na terenie gminy G.. Ogłoszenie było skierowane do rolników mieszkających w gminie, gdzie położona jest nieruchomość wystawiona do przetargu lub w gminie sąsiedniej, a nadto posiadających nieruchomość rolną na terenie gminy w której zamieszkują oraz przynajmniej jedną nieruchomość na terenie gminy w której położona jest nieruchomość będąca przedmiotem przetargu. Przedmiotem wyżej wskazanego przetargu była nieruchomość rolna niezabudowana oznaczona w ewidencji gruntów jako działka (...) obręb Ś., gmina G. o ogólnej powierzchni 140,5895 ha.

Dowód:

- ogłoszenie o przetargu k. 186-189 załącznika nr 10,

Oskarżona K. T. powzięła zamiar dzierżawy tej nieruchomości i postanowiła złożyć wniosek o zakwalifikowanie jej do udziału w przedmiotowym przetargu. W realizacji tych zamierzeń postanowiła zameldować się w miejscowości Ż. pod adresem Ż. (...)A. Dotychczas bowiem była zameldowana na pobyt stały w N. przy ul. (...), gdzie posiadała własne mieszkanie w ramach spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu. Właścicielem nieruchomości pod adresem Z. (...)A był E. S. (1). Oskarżona знаła E. S. (1) oraz jego małżonkę T. S., ponieważ byli oni znajomymi jej rodziców. Zanim K. T. zgłosiła wniosek o zakwalifikowanie jej do przetargu na nieruchomość rolną położoną w miejscowości Ś., w marcu 2005 r. nakłoniła E. S. (1), by zameldował ją w swoim domu w miejscowości Ż., chociaż oskarżona nigdy u niego nie mieszkała i nie zamierzała mieszkać. Oskarżona K. T. uczyniła to, aby wziąć udział w przetargu na nieruchomość rolną położoną w miejscowości Ś.. W tym zaś czasie oskarżona zamieszkiwała cały czas na ul. (...) w N.. W dniu 1 kwietnia 2005 r. oskarżeni K. T. i E. S. (1) udali się do Urzędu Miasta i Gminy w G.. E. S. (1) podpisał tam dokument „zgłoszenie pobytu stałego”, oświadczając że K. T. przebywa w miejscowości Ż. (...)A i wyraża zgodę na jej zameldowanie na pobyt stały pod wskazanym adresem. Na podstawie wymienionego dokumentu tego samego dnia K. T. została zameldowana pod tym adresem

i stosowna informacja została wprowadzona do urzędzeń ewidencyjnych dotyczących ewidencji ludności. Po dokonaniu tych czynności K. T. również tego samego dnia otrzymała od pracownika Urzędu i Miasta i Gminy w G. M. J. dokument poświadczający zameldowanie w Ż. pod numerem domu (...).

Dowody:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego E. S. (1) k. 307-309,615v
- umowa o ustanowienie lokatorskiego prawa do lokalu przy ul. (...) k. 723-726.
- zgłoszenie pobytu stałego k. 256
- poświadczenie zameldowania - załącznik nr 10 k. 208

W dniu 13 kwietnia 2005 r. K. T. w Agencji Nieruchomości Rolnych Oddział Terenowy w S. złożyła dokumenty celem zakwalifikowania jej do przetargu na nieruchomość rolną w miejscowości Ś., w tym na potrzeby tego przetargu złożyła wydane jej w dniu 1 kwietnia 2005 r. poświadczenie zameldowania, stwierdzające zameldowanie oskarżonej na pobyt stały w miejscowości Ż.. Zarządzeniem nr (...) Dyrektor Oddziału Terenowego w S. (...) wyznaczył termin przetargu na dzień 21 kwietnia 2005 r. oraz powołał komisję do przeprowadzenia przetargu, która uprawniona była do przeprowadzenia kwalifikacji do przedmiotowego przetargu. Powołana przez Dyrektora (...) komisja uznała, że K. T. spełnia warunki przetargowe i dopuściła ją do przetargu. Oskarżona wygrała przedmiotowy przetarg i została wyłoniona kandydatem na dzierżawcę nieruchomości oznaczonej jako działka nr (...) w miejscowości Ś.. W dniu 11 stycznia 2006r. z K. T. została zawarta umowa dzierżawy tej nieruchomości.

Dowody:

- zarządzenie Dyrektora (...) o przetargu - załącznik nr 10 k. 190,
- dokumenty przetargowe K. T. - załącznik nr 10 k. 203 – 212,
- poświadczenie zameldowania - załącznik nr 10 k. 208,
- protokół otwarcia kopert - załącznik nr 10,
- protokół z przeprowadzonego przetargu - załącznik nr 10 k. 114-118,
- umowa dzierżawy - załącznik nr 10 k. 65-71.

W dniu 30 listopada 2005 r. Agencja Nieruchomości Rolnych Oddział Terenowy w S. ogłosiła przetarg na dzierżawę nieruchomości rolnej niezabudowanej o powierzchni 13,23 ha położonej w M. gm. G. oznaczonej jako działka nr (...). Następnie Dyrektor Oddziału Terenowego w S. (...) ogłosił przetarg ustny ograniczony na nieruchomość i jego termin wyznaczył na dzień 24 stycznia 2006 r. Ogłoszenie było skierowane do rolników mieszkających w gminie, gdzie położona jest nieruchomość wystawiona do przetargu lub w gminie sąsiedniej, a nadto posiadających nieruchomość rolną na terenie gminy w której zamieszkują oraz przynajmniej jedną nieruchomość na terenie gminy w której położona jest nieruchomość będąca przedmiotem przetargu.

Oskarżona K. T. również z przypadku tej nieruchomości miała zamiar złożyć wniosek o udział w przetargu na dzierżawę. Z uwagi na okoliczność, że warunkiem uczestnictwa w przetargu było zamieszkiwanie na terenie gminy na której położona była nieruchomość, oskarżona musiała pozyskać dokument poświadczający ten fakt. W związku z tym w dniu 13 stycznia 2006 r. oskarżona uzyskała od pracownika Urzędu Miasta i Gminy G. dokument „poświadczenie zameldowania”, z którego wynikało, że była zameldowana na pobyt stały w miejscowości Ż. 10A.

K. T. w dniu 16 stycznia 2006 r. w (...) w S. złożyła wniosek o udział w przetargu ograniczonym na omawianą tutaj nieruchomość wraz z kompletem dokumentów, w tym przedłożyła także poświadczenie zameldowania z dnia 13 stycznia 2006r., stwierdzające zameldowanie oskarżonej, na pobyt stały w miejscowości Ż. 10A.

Zarządzeniem nr (...) Dyrektor Oddziału Terenowego w S. (...) wyznaczył termin przetargu na dzień 24 stycznia 2006 r. oraz powołał komisję do przeprowadzenia przetargu, która zobowiązana była do przeprowadzenia kwalifikacji osób do przedmiotowego przetargu. Powołana przez Dyrektora (...) w S. komisja uznała, że K. T. spełnia warunki przetargowe i dopuściła ją do przetargu. Oskarżona wygrała przedmiotowy przetarg i została wyłoniona kandydatem na dzierżawcę nieruchomości oznaczonej jako działka nr (...) w miejscowości M.. W dniu 11 maja 2006r. z K. T. została zawarta umowa dzierżawy tej nieruchomości.

Dowody:

- obwieszczenie o planowanym przetargu - załącznik nr 10 k. 257,
- ogłoszenie o przetargu - załącznik nr 10 k. 267-270,
- dokumenty przetargowe K. T. - załącznik nr 10 k. 288 – 296,
- poświadczenie zameldowania - załącznik nr 10 k. 289 załącznika nr 10, k. 485 (oryginał dokumentu),
- protokół otwarcia kopert - załącznik nr 10 k. 254-255,
- protokół z przeprowadzonego przetargu - załącznik nr 10 k. 249-251,
- umowa dzierżawy - załącznik nr 10 k. 240-245,

K. T. w okresie od 1 kwietnia 2005r. do 16 stycznia 2006r., a zatem w okresie od dnia zameldowania do dnia przetargu na nieruchomość rolną w M. nie miała zamiaru stałego pobytu w miejscowości Ż. 10A. Oskarżona faktycznie tam nie mieszkała, nie zajmowała też w budynku stanowiącym własność E. S. (1) żadnego pomieszczenia. Zameldowała się w Ż. wyłącznie w celu wzięcia udziału w dwóch przetargach na nieruchomości rolne w Ś. i M.. Faktyczne miejsce zamieszkania oskarżonej było w N. przy ulicy (...) i to N. stanowił centrum życiowe K. T.. We wskazanym okresie K. T. jedynie czasami przyjeżdżała do Ż. i odwiedzała T. i E. S. (1). Oskarżona m.in. złożyła wniosek o udzielenie kredytu w banku (...) S.A. na zakup nieruchomości rolnej w B., wskazując miejsce zamieszkania w Ż. 10A, gdzie miała też miejsce wizyta pracownika Banku (...) w obecności oskarżonej

Dowody:

- zeznania świadka I. K. k. 244-245, 677v-678v, 981v
- zeznania świadka N. K. k. 260-261, 694v-695, 981v-982
- zeznania świadka M. G. k. 262-263, 679-679v., 982
- zeznania świadka M. B. k. 99-101, 696v.- 697, (...) - (...),
- zeznania świadka I. W. k. 106-108, 697, 1033v,
- zeznania świadka H. D. k. 102-103, 697, 1033
- zeznania świadka L. R. 147, 697v.- 698, (...)
- zeznania świadka Z. R. k. 148, 729v.-730,
- zeznania świadka E. G. k. 95-97, 696, 1033

- zeznania świadka D. P. k. 756,1112

W dniu 11 lipca 2006 r. Agencja Nieruchomości Rolnych Oddział Terenowy w S. ogłosiła przetarg ustny ograniczony na sprzedaż nieruchomości rolnej o powierzchni 18,7525 ha położonej w B. gm. G. oznaczonej jako działka nr (...), która pochodziła ze zlikwidowanego PGR Ś.. Następnie Dyrektor Oddziału Terenowego w S. (...) ogłosił przetarg ustny ograniczony na nieruchomość i jego termin wyznaczył na dzień 31 stycznia 2007 r. Ogłoszenie było skierowane do rolników mieszkających w gminie, gdzie położona jest nieruchomość wystawiona do przetargu lub w gminie sąsiedniej, którzy zamierzają powiększyć gospodarstwo rolne do 300 ha użytków rolnych, o ile część gospodarstwa położona jest na terenie gminy w której położona jest nieruchomość będąca przedmiotem przetargu.

Oskarżona K. T. ponownie miała zamiar złożyć wniosek o udział w przetargu na sprzedaż tej nieruchomości. Z uwagi na okoliczność, że warunkiem uczestnictwa w przetargu było zamieszkiwanie na terenie gminy na której położona była nieruchomość, oskarżona musiała pozyskać dokument poświadczający ten fakt. W związku z tym w grudniu 2006 r. oskarżona przyszła do D. K. (1) i zwróciła się do niej z pytaniem czy mogłaby u niej zamieszkać w (...). K. T. powiedziała D. K. (1), że chciałaby ułożyć sobie w okolicy życie oraz podjąć pracę w tworzonej wówczas w okolicach G. Parku (...) i nakłaniała ją do zameldowania oskarżonej w miejscowości K., chociaż nigdy u D. K. (1) nie chciała mieszkać. D. K. (1) zgodziła się na zameldowanie oskarżonej u siebie w domu. W czasie kolejnego spotkania w dniu 4 grudnia 2007 r. oskarżona i D. K. (1) udały się do Urzędu Miasta i Gminy w G.. D. K. (1) podpisała tam dokument „zgłoszenie pobytu stałego”, oświadczając że K. T. przebywa w miejscowości (...) i wyraża zgodę na jej zameldowanie na pobyt stały pod wskazanym adresem. Na podstawie wymienionego dokumentu tego samego dnia K. T. została zameldowana pod tym adresem i stosowna informacja została wprowadzona do urzędów ewidencyjnych dotyczących ewidencji ludności. Po dokonaniu tych czynności K. T. również tego samego dnia otrzymała od pracownika Urzędu i Miasta i Gminy w G. dokument poświadczający zameldowanie w K. pod numerem domu 21. K. T. powiedziała D. K. (1), że za kilka dni wprowadzi się do niej, co jednak nigdy nie nastąpiło. Kobiety od tego czasu nie kontaktowały się ze sobą, a D. K. (1) zajęta była chorą matką. Po kilku miesiącach K. T. zadzwoniła do D. K. (1) i oświadczyła, że nie zamieszka u niej i wymeldowała się z jej domu.

Dowody:

- zeznania D. K. (1) k. 267j-267n, 730

- informacja zamiarze sprzedaży nieruchomości - załącznik nr 10 k. 13-14,

- ogłoszenie o przetargu - załącznik nr 10 k. 15-19,

- poświadczenie zameldowania - załącznik nr 10 k. 38, k. 485 (oryginał dokumentu),

- zgłoszenie pobytu stałego k. 255.

K. T. w dniu 24 stycznia 2007 r. w (...) w S. złożyła wniosek o udział w przetargu ograniczonym na omawianą tutaj nieruchomość wraz z kompletem dokumentów, w tym przedłożyła także poświadczenie zameldowania z dnia 4 grudnia 2006r., stwierdzające zameldowanie oskarżonej, na pobyt stały w miejscowości (...), gm. G..

Zarządzeniem nr (...) Dyrektor Oddziału Terenowego w S. (...) wyznaczył termin przetargu na dzień 31 stycznia 2007 r. oraz powołał komisję do przeprowadzenia przetargu, która zobowiązana była do przeprowadzenia kwalifikacji osób do przedmiotowego przetargu. Powołana przez Dyrektora (...) komisja uznała, że K. T. spełnia warunki przetargowe i dopuściła ją do przetargu. Oskarżona była jedyną osobą zakwalifikowaną do przedmiotowego przetargu, który wygrała i została wyłoniona kandydatem na nabywcę nieruchomości oznaczonej jako działka nr (...) w miejscowości B.. W dniu (...) kwietnia 2007r. z K. T. została zawarta w formie aktu notarialnego Rep. A numer 2103/2007 umowa sprzedaży tej nieruchomości.

Dowody:

- dokumenty przetargowe K. T. - załącznik nr 10 k. 34 - 41,
- poświadczenie zameldowania - załącznik nr 10 ,
- protokół otwarcia kopert. k. 42-43 załącznika nr 10,
- protokół z przeprowadzonego przetargu - załącznik nr 10 k. 44-45
- umowa sprzedaży nieruchomości - załącznik nr 10 k. 46-48

K. T. w okresie od 4 grudnia 2006 r. do 31 stycznia 2007 r., a zatem w okresie od dnia zameldowania do dnia przetargu na nieruchomość rolną w B. nie miała zamiaru stałego pobytu w miejscowości (...) i faktycznie nigdy tam nie mieszkała. Zameldowała się w K. wyłącznie w celu wzięcia udziału w przetargu na nieruchomość rolną w miejscowości B.. Faktyczne miejscem zamieszkania oskarżonej było w N. przy ulicy (...) i to N. stanowił centrum życiowe K. T..

Dowody:

- zeznania świadka D. K. (1) k. 267j-267n, 730,978
- zeznania świadka M. K. k. 388-390, 680v.,1014v,
- zeznania świadka G. K. k. 232-233, 680v., (...),
- zeznania świadka J. K. k. 234-235, 680v., (...),
- zeznania świadka D. J. (1) k. 238-239, 395v.,1012v- (...),
- zeznania świadka S. J. (1) k. 240-241, 695,1013,
- zeznania świadka D. K. (2) k. 384, 680,1013v,
- zeznania świadka A. K. k. 392-394, 680,1013,
- zeznania świadka M. B. k. 99-101, 696v.- 697, (...)- (...),
- zeznania świadka I. W. k. 106-108, 697,1033v,
- zeznania świadka H. D. k. 102-103, 697,1033,
- zeznania świadka L. R. 147, 697v.-698, (...),
- zeznania świadka Z. R. k. 148, 729v.-730,1138v,
- zeznania świadka J. S. k. 756-757,1033-1034,
- zeznania świadka E. G. k. 95-97, 696,1033

D. K. (1) prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 3 kwietnia 2012 r., sygn. II K 1023/11 została skazana za to, że jako osoba uprawniona do poświadczania okoliczności mających znaczenie prawne w dniu 04 grudnia 2006 r., poświadczyła nieprawdę w dokumencie „zgłoszenie pobytu stałego” oświadczając, że K. T. przebywa na stałe w mieszkaniu pod adresem (...).

Dowód:

- odpis wyroku sygn. II K 1023/11 k. 770.

Oskarżona K. T. urodziła się (...) w R., jest z zawodu rybakim. Posiada wykształcenie wyższe rolnicze, prowadzi gospodarstwo rolne z którego uzyskuje dochód w kwocie 5.000 złotych miesięcznie. Jest panną, matką jednego dziecka w wieku 12 lat. Oskarżona nie była karana sędownie.

Dowody:

- wyjaśnienia oskarżonej K. T. k. 267d – 267f ,355-359,615,929v

- dane osobopoznawcze k. 425,

- karta karna k. 875,1133

Oskarżony E. S. (1) urodził się (...) w Ż., jest rencistą. Posiada wykształcenie średnie i z zawodu jest rolnikiem. Utrzymuje się z emerytury w kwocie 2.000 złotych. Jest żonaty i ma czworo dorosłych już dzieci. Oskarżony nie był karany sędownie.

Dowody:

- wyjaśnienia oskarżonego E. S. (1) k. 307-309,615,930,

- dane osobopoznawcze k. 426,

- karta karna k. 876,1132

K. T. w postępowaniu przygotowawczym nie przyznała się do popełnienia zarzuconych jej czynów i wyjaśniła, że po wypadku samochodowym w styczniu 2005r., który spowodował jej konkubent i mając do niego o to żal postanowiła ułożyć sobie życie na nowo i zamieszkała w Ż. u państwa S.. Państwo S. okazali jej pomoc i oddali do użytku część domu z oddzielnym wejściem. Wyjaśniła, że mieszkała w miejscowości Ż., która stała się jej centrum życiowej aktywności. Jeżeli chodzi o zamieszkanie w miejscowości K. u D. K. (1) oskarżona wyjaśniła, że wspólnie zamierzały stworzyć gospodarstwo agroturystyczne. Realizacja tego zamierzenia nie doszła do skutku, gdyż D. K. (1) miała wahania nastroju i raz była zdecydowana, a raz nie chciała podjąć się tego przedsięwzięcia. Jak się dowiedziała się, że dom D. K. (1) jest zadłużony wówczas wymeldowała się i wyprowadziła.

Na rozprawie przy pierwszym i przy drugim rozpoznaniu sprawy oskarżona odmówiła składania wyjaśnień. Po odczytaniu jej wyjaśnień z postępowania przygotowawczego podtrzymała je w całości.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonej K. T. k. 267d – 267f ,355-359,615,929v

E. S. (1) w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień.

Na rozprawie oskarżony również nie przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że K. T. poszukiwała mieszkania i była w trudnej sytuacji życiowej. Dlatego, wspólnie z żoną postanowił jej pomóc, ponieważ oskarżona była córką ich znajomej. Wydzielili jej część domu, w którym K. T. mieszkała. Oskarżona najpierw mieszkała dłuższy czas bez zameldowania, natomiast później oskarżony zameldował ją w swoim mieszkaniu.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego E. S. (1) k. 307-309,615,930,

Sąd zważył, co następuje.

W świetle zgromadzonego i ujawnionego w toku przewodu sądowego materiału dowodowego wina i sprawstwo oskarżonej K. T. nie budzi wątpliwości w zakresie tego, że nie miała ona zamiaru zamieszkiwania ani w miejscowości Ż. u E. S. (1) ani w miejscowości K. u D. K. (1) i nakłaniała E. S. (1) do zameldowania jej na pobyt stały w Ż.(...)A, a D. K. (1) w (...) i wyłudzenia w ten sposób poświadczenia nieprawdy przez pracowników Urzędu Miasta i Gminy G. w ewidencji ludności oraz w dokumentach poświadczających zameldowanie oskarżonej pod wskazanymi adresami. Oskarżona posłużyła się następnie uzyskanymi dokumentami poświadczającymi zameldowanie w postępowaniach przetargowych prowadzonych przez Agencję Nieruchomości Rolnych Oddział Terenowy w S.. Brak natomiast było podstaw do przyjęcia, że oskarżona K. T. swoim działaniem wyczerpała znamiona przestępstwa z art. 18 § (...) k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. czyli, że nakłaniała E. S. (1) do poświadczenia nieprawdy w dokumencie mającym znaczenie prawne w postaci „zgłoszenia pobytu stałego” oraz że utrudniła przetargi publiczne organizowane przez (...) Oddział Terenowy w S..

Jeżeli zaś chodzi o oskarżonego E. S. (1) w ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy dał pełne podstawy do uznania, że oskarżony dopuścił się czynu polegającego na wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy w ewidencji ludności poprzez ujawnienie tam faktu zameldowania K. T. na pobyt stały w miejscowości Ż., gdy tymczasem zameldowanie to miało charakter fikcyjny.

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie w zakresie zamieszkania oskarżonej K. T. z zamiarem stałego pobytu w Ż. 10A, w domu należącym do E. S. (1) co miało znaczenie dla przypisania popełnienia przestępstw oskarżonym, sąd oparł się przede wszystkim na zeznaniach świadków I. K., N. K. i M. G.. Osoby te zeznały, iż nie znają oskarżonej K. T., nigdy jej nie widziały w miejscowości Ż. i nie mają żadnej wiedzy, aby u oskarżonego E. S. (1) mieszkaly inne osoby poza członkami rodziny oskarżonego. Zeznania wskazanych świadków jawią się w rozważanym tutaj zakresie podstawowym dla niniejszej sprawy jako wiarygodne, ponieważ korespondują one ze sobą, a świadkowie są osobami dobrze znającymi oskarżonego E. S. (1). I. K. i N. K. są rodziną oskarżonego (oskarżony to ich wujek), zamieszkują w tej samej miejscowości, a nawet sąsiadują z oskarżonym. M. G. jest zaś znajomym oskarżonego, mieszkającym również z Ż.. W ocenie Sądu nie sposób uznać, że świadkowie, którzy mieli z oskarżonym dość bliski kontakt i od lat zamieszkują w Ż., nie wiedziałyby, że w jego domu zamieszkuje zupełnie obca osoba i to przez okres 9 miesięcy.

Przechodząc do oceny zeznań poszczególnych osób w rozważanym tutaj zakresie należy wskazać, że I. K. na etapie całego postępowania, będąc trzykrotnie przesłuchiwana zeznała, że nie zna osoby o danych K. T., nie rozpoznała też wizerunku oskarżonej na okazanych jej fotografiach w trakcie przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym. Świadek zeznała ponadto, że nigdy w domu u państwa S. nie widziała żadnej obcej osoby, zamieszkiwali tam tylko członkowie rodziny oskarżonego. Nigdy też oskarżony ani jego żona nie mówili jej, aby wynajmowali jakieś pomieszczenie w domu osobie spoza rodziny. Należy również wskazać, że gdyby oskarżona K. T. rzeczywiście mieszkała pod adresem Ż. 10A, to świadek I. K. z pewnością by to zauważyła, skoro mieszkała w niewielkiej odległości od mieszkania państwa S., bywała również u nich. W ocenie Sądu nielogicznym jest, że gdyby oskarżona K. T. faktycznie zamieszkiwała w domu E. S. (1) to nie byłaby widywana przez świadka, która jest dalszą rodziną oskarżonego i od wielu lat zamieszkuje w sąsiedztwie domu oskarżonego, zna przy tym wszystkich członków rodziny E. S. (1), którzy zamieszkiwali pod adresem Ż. 10A. Świadek I. K. potrafiła wymienić wszystkie te osoby, które mieszkały pod wskazanym adresem i gdyby K. T. faktycznie też tam zamieszkiwała, to nie umknęłoby to uwadze świadka i wskazałaby ona również tą osobę. Świadek wprawdzie stwierdziła, że ze swojego domu nie ma bezpośredniego widoku na wejście do domu E. S. (1), a wejście do domu oskarżonego jest zakrzewione i słabo widoczne nawet z ulicy, to jednak w ocenie sądu nie uzasadnia to twierdzenia, że I. K. nie widziałaby K. T., skoro oskarżona u E. S. (1) miała zamieszkiwać przez okres 9 miesięcy, a jak już wskazano I. K. z rodziną S. utrzymywała kontakty rodzinne i odwiedzała ich, a zatem bywała też u nich w domu, a więc nie mogła umknąć jej uwadze obecność osoby spoza kręgu rodziny E. S. (1). Sąd dostrzegł, że w postępowaniu sądowym świadek zeznała, że mogła nie zauważyć K. T., że dużo obcych ludzi mieszka w Ż., a dom oskarżonego duży i „trudno jej powiedzieć kto w jakim okresie mógł tam mieszkać”, to jednak świadek

podtrzymała odczytane jej zeznania, że w Ż. nigdy nie widziała K. T. i nigdy też nie słyszała, że oskarżony E. S. (1) miał komukolwiek wynajmować pomieszczenie w swoim domu. Dlatego, Sąd uznał zeznania świadka I. K. za wiarygodne, ponieważ zeznania te korespondowały z zeznaniami innych świadków, a mianowicie N. K. i M. G..

Jeżeli chodzi o zeznania świadka N. K., to argumenty dotyczące oceny zeznań świadka I. K. można też w pełni odnieść to zeznań tego świadka. Sąd uznał, że także N. K. jako krewna oskarżonego E. S. (1) i mieszkająca w niedużej odległości od domu państwa S. zauważyłaby oskarżoną K. T., gdyby ta rzeczywiście mieszkała w Ż. i wiedziałaby o fakcie zamieszkiwania u państwa S. zupełnie obcej osoby. Również zeznań N. K. złożonych przed sądem dotyczy kwestia próby częściowego wycofania się z zeznań złożonych w postępowaniu przygotowawczym. Przed sądem świadek wprawdzie podtrzymała uprzednio złożone zeznania, że nie zna K. T., nigdy jej nie widziała i nie słyszała, aby E. S. (1) wynajmował pomieszczenie w domu obcej osobie, to jednocześnie dodała, że mieszkanie E. S. (1) jest duże i trudno jest jej powiedzieć kto w jakim okresie tam mieszkał. Należy jednak zauważyć, że świadek w postępowaniu przygotowawczym potrafiła dokładnie wskazać kto zamieszkiwał w domu E. S. (1) oraz w swoich zeznaniach zawarła stwierdzenie, że nikogo innego poza wymienionymi przez nią osobami u oskarżonego nie widziała. W postępowaniu sądowym świadek zastrzegła jedynie, że dom oskarżonego jest duży i że nie wyklucza, że mógł tam mieszkać ktoś inny. To jednak żadną miarą nie uzasadnia faktu, że oskarżona K. T. mieszkała Ż. 10A, a jak już wskazano wyżej zupełnie nielogicznym jest, że świadek będąc krewną państwa S. i mieszkając w pobliżu nie zauważyłaby obcej osoby u nich zamieszkującej i nie wiedziałaby o tego rodzaju fakcie, tym bardziej, że potrafiła wskazać wszystkie osoby mieszkające pod adresem Ż. 10A.

W ocenie Sądu, istotne są również zeznania świadka M. G., który jest znajomym oskarżonego i których również od wielu lat mieszka w miejscowości Ż.. Również ten świadek oświadczył, że nie zna K. T., nigdy nie słyszał aby taka osoba zamieszkiwała w Ż., a tym bardziej u E. S. (1), nie rozpoznał również K. T. na okazanym mu zdjęciu. Świadek zeznał, że ma dobry kontakt z E. S. (1), był u niego w domu, również w 2005 roku, odwiedzał oskarżonego jak i jego syna, potrafił wskazać kto zamieszkiwał w domu E. S. (1) wymieniając jedynie oskarżonego, jego żonę i dzieci. Świadek na etapie całego postępowania konsekwentnie wskazywał, że nie zna K. T. i nie wiedział nic na ten temat, aby E. S. (1) wynajmował mieszkanie obcej osobie.

Sąd uznał zeznania świadka M. G. za wiarygodne, ponieważ są one logiczne oraz konsekwentne, a także znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadków N. K. i I. K..

W ocenie Sądu wiarygodne są zeznania świadka D. P., pracownika banku (...), która zajmowała się formalnościami dotyczącymi udzielania kredytu oskarżonej i w związku z procedurą kredytową odbyła wizytę w miejscowości Ż. 10A, który to adres oskarżona podała jako miejsce zamieszkania. Świadek niewiele pamiętała z wizyty w Ż., gdyż była to standardowa wizyta jakie odbywała u kredytobiorców. Z wizyty tej świadek sporządziła notatkę załączoną do dokumentów kredytowych, w której sensie pozytywnym wypowiedziała się na temat nieruchomości w Ż. 10A.

Powoływanie się przez oskarżoną na to, że D. P. spotkała się z nią w Ż., nie dowodzi, że oskarżona tam na stałe przebywała z zamiarem stałego pobytu. K. T. czasami bowiem przyjeżdżała do Ż. i odwiedzała T. i E. S. (1). Ponadto, jak zeznała świadek D. P. praktyką w procedurach kredytowych było, że pracownik banku zanim spotkał się z kredytobiorcą, kontaktował się z nim celem ustalenia terminu wizyty. Nie dziwi zatem, że D. P. spotkała się z K. T. w Ż. 10A, skoro ten adres został podany przez oskarżoną we wniosku kredytowym, gdzie K. T. w dniu 26 lipca 2005 r. oczekiwała na pracownika banku. Nadto, jak wynikało z zeznań D. P. złożonych przed Sądem, oskarżona oświadczyła jej, że oceniana nieruchomość stanowiła własność jej ciotki, zaś w sporządzonej notatce D. P. według oświadczenia K. T. zapisała, że dom i przyległe budynki stanowiły własność ciotki i wujka wnioskodawcy.

Zauważyć też należy, a co jest znamienne, że jak wynika z notatki sporządzonej w ramach procedury udzielenia kredytu K. T. oświadczyła D. P., że dom położony w Ż. stanowi własność ciotki i wujka oskarżonej, a co D. P. potwierdziła przed sądem. Tymczasem T. i E. S. (1) byli znajomymi oskarżonej, a nie jej krewnymi, a co wskazuje, że oskarżona działała celem uniemożliwienia zapoznania się przez pracownika banku z faktycznym stanem jej zamieszkiwania pod adresem Ż. 10A.

Świadkowie T. S., Z. S., S. M., E. S. (3) i A. T. pouczeni o treści art. 182 § 1 k.p.k. odmówili złożenia zeznań przed sądem.

Mając na uwadze omówione wyżej dowody, sąd uznał, że nie sposób przyjąć ferowanej przez oskarżonych okoliczności o zamieszkiwaniu przez K. T. pod adresem Ż. 10A z zamiarem stałego pobytu. Przesłuchani w sprawie i omówieni wyżej świadkowie konsekwentnie wskazali, że nie znają K. T. i nigdy też nie widzieli jej w Ż., a tym bardziej u E. S. (1), nie słyszeli też, aby oskarżony wynajmował komukolwiek pomieszczenia w swoim domu. Nie sposób zatem było przyjąć, aby takowy fakt zamieszkiwania oskarżonej K. T. w Ż. miał miejsce.

Nie można zatem w ocenie Sądu dać wiary wyjaśnieniom oskarżonego, że wydzieli on część domu K. T. w którym K. T. mieszkała. W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego stanowiły jedynie przyjętą linię obrony

Ustalonego przez sąd stanu faktycznego dotyczącego kwestii przebywania oskarżonej w Ż. oraz K. nie podważają przedłożone przez obrońców oskarżonej K. T. i E. S. (1) dokumenty wskazujące, że oskarżona wiąże swoją przyszłość z G. (k. 720), a także zdjęcia domu E. S. (1) (k. 755).

Załączony do akt sprawy akt notarialny dotyczący zakupu mieszkania w G., Rep.A 4005/2010 potwierdza zawarcie tej umowy w 2010 r., a zatem dużo później niż zdarzenia będące przedmiotem niniejszego postępowania, a więc okoliczność ta nie mogła mieć żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Z kolei zdjęcia przedłożone przez obrońcę oskarżonego E. S. (1) (k. 755) nie stanowiły w ocenie sądu dowodu istotnego z punktu widzenia odpowiedzialności karnej oskarżonych, albowiem nie wyjaśniały one w żaden sposób kwestii zamieszkania oskarżonej w miejscowości Ż.. Należy bowiem wskazać, że nie było kwestią sporną, iż na parterze domu E. S. (1) znajdowało się odrębne wejście prowadzące do wydzielonego pomieszczenia, gdzie wedle wyjaśnień oskarżonych miała zamieszkiwać K. T.. Kwestią zasadniczą było zaś czy oskarżona tam faktycznie zamieszkiwała, ale w świetle zeznań przesłuchanych świadków, których zeznania zostały wyżej ocenione nie sposób było uznać, że oskarżona w rozważanym pomieszczeniu kiedykolwiek mieszkała. Przedłożone do akt sprawy fotografie niczego zatem w ocenie sądu nie dowodzą i nie podważają zeznań świadków, których zeznania sąd uznał za wiarygodne.

Niczego też w sprawie nie zmienia okoliczność, że oskarżona w dniu 6 czerwca 2005 r. złożyła oświadczenie w (...) Banku S.A. w którym posiadała rachunek bankowy o zmianie adresu zamieszkania na Ż. 10A. Należy wskazać, że oskarżona umowę o prowadzenie rachunku bankowego w wymienionym banku zawarła w dniu 4 kwietnia 2005 r., podając wówczas adres w N. przy ul. (...), gdy przecież w tym czasie była już zameldowana u E. S. (1), a mimo to wtedy nie podała adresu zamieszkania u oskarżonego. Nie sposób też pominąć, że w tym czasie adres Ż. 10A oskarżona podawała również w Banku (...) zabiegając o udzielenie jej kredytu na zakup nieruchomości rolnych w B., a rachunek bankowy w (...) Banku był przez oskarżoną wykorzystywany w transakcjach z (...) w S., co wynika z zestawienia operacji na rachunku w tym banku (k. 155 – 165). Zresztą oskarżona do tego rachunku udzieliła pełnomocnictwa bratu M. T., któremu udzielała także pełnomocnictw od występowania w jej imieniu przed Agencją Nieruchomości Rolnych (k. 210 załącznika nr 10). Nie dziwi zatem, że w przypadku instytucji, co do których wiadomo było, że będą one wykorzystywane w związku z nabywaniem i dzierżawieniem przez oskarżoną nieruchomości rolnych w trybie przetargów, zadbała ona o zgodność danych osobowych z tymi podanymi w dokumentach załączonych do wniosku o zakwalifikowanie do przetargów.

Jeżeli zaś chodzi o dokumenty medyczne związane z wypadkiem K. T., to wbrew temu co chciałaby obrońca oskarżonej nie dowodzą one zmiany miejsca zamieszkania przez oskarżoną na Ż. 10A, a jedynie faktu wypadku jakiemu uległa oskarżona. Niemniej jednak fakt tego wypadku przedstawiany przez oskarżoną jako powód zmiany miejsca zamieszkania wobec nieporozumień z partnerem w świetle zeznań przesłuchanych świadków jawił się jako wyłącznie linia obrony oskarżonej.

Odnosząc się do zarzutu niezamieszkiwania przez oskarżoną w K. u D. K. (1) w okresie od dnia zameldowania tam oskarżonej do dnia przetargu na nieruchomość rolną położoną w B. (04.12.2006 r. – 31.01.2007 r.), podnieść należy,

że od początku prowadzonego w tym przedmiocie postępowania karnego nie było wątpliwości, że oskarżona faktycznie w miejscowości K. nigdy nie zamieszkiwała.

Wyjaśnienia oskarżonej K. T. w zakresie, w jakim wskazywała ona na fakt zamieszkiwania u D. K. (1) oraz na fakt wspólnych planów z D. K. (1) odnośnie założenia gospodarstwa agroturystycznego zdaniem Sądu nie są wiarygodne, ponieważ są sprzeczne ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym i stanowią przyjętą przez oskarżoną na potrzeby niniejszego postępowania linię obrony, mającą na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej.

U podstaw takiego wniosku leży przede wszystkim ocena zeznań świadków D. K. (1), A. K., G. K., J. K. i M. K., a ponadto zeznań świadków S. J. (2) i D. J. (2). Konsekwentne i spójne zeznania wymienionych świadków, którzy zgodnie wskazali, że K. T. nigdy nie mieszkała u D. K. (3), przeczą wyjaśnieniom oskarżonej, że mieszkała ona w miejscowości K..

Przesłuchana w charakterze świadka D. K. (1) zeznała, że na prośbę oskarżonej K. T. wyraziła zgodę na zameldowanie oskarżonej w swoim domu, ponieważ oskarżona mówiła jej, że chce na nowo zacząć życie i oskarżona wydała się jej osobą wiarygodną. W mieszkaniu stale jest natomiast przygotowane jedno pomieszczenie, które nie jest zajęte i które nadaje się do zamieszkania. Po zameldowaniu oskarżona K. T. nigdy jednak nie wprowadziła się do D. K. (1), a po upływie pewnego czasu zadzwoniła i oświadczyła, że się nie wprowadzi i że już się wymeldowała. Świadek zeznała, że K. T. nigdy nie nocowała w jej mieszkaniu ani też nigdy nie przyjeżdżała do miejscowości K..

Przesłuchani w toku postępowania świadkowie: A. K., G. K., J. K., M. K. oraz sąsiedzi D. K. (1) czyli D. J. (2) i S. J. (2), zaprzeczyli aby znali oskarżoną K. T.. Niebagatelne znaczenie ma zaś to, że wymienione osoby, to członkowie rodziny D. K. (1), którzy w okresie objętym zarzutem zamieszkiwali na terenie posesji w (...) lub w tej samej miejscowości i u D. K. (1) często bywały oraz najbliżsi sąsiedzi D. K. (1). Świadczy o tym co zgodnie oraz konsekwentnie zeznali, że nie znali oskarżonej, nie rozpoznali jej na okazanych fotografiach oraz nigdy nie słyszeli, aby u D. K. (1) mieszkał ktokolwiek poza członkami jej rodziny i by komukolwiek wynajmowała ona część mieszkania.

Istotnym w sprawie jest, że M. K. cały czas mieszkał w domu pod adresem (...), a G. K. i A. K. mieszkali na terenie tej posesji, tylko w innym wybudowanym budynku po tym jak zawarli związek małżeński. Wymieni świadkowie przesłuchiwani trzykrotnie na etapie całego postępowania zeznali, że nie wiedzą kim jest K. T., nigdy nie widzieli tej osoby w miejscowości K. i jednoznacznie oświadczyli, że D. K. (1) nigdy nie wynajmowała pomieszczeń w swoim domu i nigdy nikt z poza rodziny tam nie mieszkał. Do tego A. K. w okresie objętym zarzutem była sołtysem wsi i jak oświadczyła zna wszystkich mieszkańców, ale osoby o danych K. T. nie kojarzy. W ocenie Sądu logicznym jest, że gdyby K. T. zamieszkiwała faktycznie w okresie od 04.12.2006 r. do 31.01.2017 r. w miejscowości K. u D. K. (1), to świadkowie odnotowaliby tą okoliczność i wskazaliby na taki fakt. Świadczy o tym w pełni zatem potwierdzają wyjaśnienia D. K. (1) i następnie jej zeznania co do tego, że oskarżona K. T. po dokonaniu formalności związanych z zameldowaniem, faktycznie nie zamieszkała w domu D. K. (1), w (...).

Zeznania świadków, członków rodziny D. K. (1) potwierdzili także sąsiedzi D. J. (1) i S. J. (1), którzy zeznali, że mieszkają w sąsiedniej posesji w odległości około 200 metrów od domu D. K. (1) i oni również nigdy nie widzieli K. T., nie rozpoznali jej na okazanych fotografiach w toku przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym oraz nigdy nie widzieli, aby na terenie posesji D. K. (1) w (...), przebywały inne osoby poza członkami rodziny K.. Podkreślić należy, że zeznania wyżej wskazanych świadków dowodzą jednoznacznie że nie tylko nie znają oni K. T. i nigdy oskarżonej w K. nie widzieli, ale z zeznań tych świadków wynika w sposób nie budzący żadnych wątpliwości, że oskarżona nie zamieszkiwała w K. w okresie objętym zarzutem, skoro świadkowie nigdy tam oskarżonej nie widzieli, nie znali jej oraz wskazali także, że D. K. (1) nigdy nikomu nie wynajmowała pomieszczeń w swoim domu.

Zdaniem Sądu w sprawie jest rzeczą oczywistą, że oskarżona nigdy nie przebywała w mieszkaniu w (...), gdyż nikt z przesłuchanych co do tego faktu osób nie potwierdził, aby kiedykolwiek oskarżoną tam widział. Nie ulega zatem wątpliwości, że zameldowanie oskarżonej w (...) miało charakter fikcyjny.

Sąd tym samym uznał za wiarygodne zeznania świadków D. K. (1), M. K., A. K., G. K., J. K., D. K. (2) oraz D. J. (1) i S. J. (1), ponieważ zeznania świadków są ze sobą zgodne, wzajemnie się uzupełniają oraz na etapie całego postępowania były konsekwentne. Nie było zatem żadnych podstaw, aby odmówić wiarygodności zeznaniom tych osób. W ocenie Sądu na żadnym etapie postępowania nie wykazano, aby oskarżona K. T. oraz D. K. (1), a tym bardziej pozostali członkowie rodziny K. pozostawali w jakimkolwiek konflikcie z oskarżoną. Jak wynika z zeznań oraz wyjaśnień D. K. (1) z K. T. spotkała się ona zaledwie dwa lub trzy razy i spotkania te dotyczyły kwestii zameldowania oskarżonej K. T., jak konsekwentnie wskazywała D. K. (1), prośbę o jej zameldowanie, a następnie chęć zamieszkania w K. uzasadniała zamiarem zmiany swojego życia oraz podjęcia pracy w tworzącym się wówczas w okolicach G. Parku (...). W zeznaniach D. K. (1) nie było zatem mowy o wspólnych planach z oskarżoną otwarcia gospodarstwa agroturystycznego. Okoliczności tej nie potwierdzili także inni przesłuchani w sprawie świadkowie, którzy przecież zeznali, że w ogóle nie poznali nigdy K. T., a zatem gdyby chciała ona założyć gospodarstwo rolne wspólnie z D. K. (1) i plany te przybrałyby jakikolwiek konkretny kształt, to zapewne członkowie rodziny D. K. (1) wiedzieliby o istnieniu K. T.. Nie można więc zarzucać ich zeznaniom braku wiarygodności z tego powodu, że oskarżona pozostawała w konflikcie z D. K. (1) na tle wspólnych planów biznesowych. Nie sposób przy tym pominąć też i tego, że D. K. (1) potwierdzając fakt, że oskarżona pomimo zameldowania w jej mieszkaniu nigdy u niej nie zamieszkiwała obciążała również w pewnym sensie siebie, ponieważ wskazała na okoliczność złożenia nieprawdziwego oświadczenia o fakcie zamieszkiwania oskarżonej w K., które miało znaczenie w procedurze meldunkowej. W ocenie Sądu D. K. (1) musiała zdawać sobie sprawę z tego, że może ponieść z tego powodu konsekwencje. To samo tyczy się członków rodziny D. K. (1), którzy potwierdzając, że oskarżona nie zamieszkiwała w K. i mając świadomość, że D. K. (1) zameldowała oskarżoną, także mogli przypuszczać, że swoimi zeznaniami mogą wpłynąć na to, iż odpowiedzialność karną poniesie także D. K. (1), co zresztą się stało, gdyż została ona skazana prawomocnym wyrokiem.

Ponadto nie można pomijać, że również D. J. (1) i S. J. (1) zeznali, że nigdy nie widzieli oskarżonej u D. K. (1) i nie widzieli, aby mieszkał tam ktokolwiek obcy, a są bliskimi sąsiadami D. K. (1), jak również D. K. (1) nie mówiła im, że wynajęła pomieszczenie w swoim domu jakiegokolwiek innej osobie. Należało zatem uznać, że również zeznania tych świadków, spoza kręgu rodziny K., którzy są dla oskarżonej osobami zupełnie obcymi, potwierdzają że K. T. w K. nigdy nie mieszkała. Świadcowie D. J. (1) i S. J. (1) w ogóle oskarżonej nie znali, co potwierdza wiarygodność tych świadków, ponieważ nie mieli żadnych powodów żeby w jakimkolwiek sposób obciążać oskarżoną.

Należy w tym miejscu odnieść się jeszcze do zeznań świadka M. T., brata oskarżonej, który zeznał, że K. T. chciała budować dom w miejscowości K.. Świadek żadnych konkretnych informacji w tym zakresie nie był jednak w stanie wskazać,

a więc zeznania tego świadka praktycznie nic do sprawy nie wniosły. Poza tym zeznania M. T. pozostają w sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonej, albowiem oskarżona wskazała, iż miała zamiar zakładać gospodarstwo agroturystyczne, o czym M. T. z kolei nie zeznawał.

Przeprowadzone zatem w sprawie dowody potwierdziły tezę, że oskarżona nigdy nie zamieszkiwała w K., na co wskazywała treść zeznań przesłuchanych w sprawie świadków, których zeznania Sąd uznał za wiarygodne, a którym to oskarżona w wyjaśnieniach zaprzeczała, ale wyjaśnieniach oskarżonej nie znalazły żadnego potwierdzenia w zeznaniach świadków.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków Z. R., E. G., H. D., I. W., L. R. oraz M. B., którzy są mieszkańcami N. i sąsiadami oskarżonej lub jak Z. R. osobą, która pracowała w spółdzielni mieszkaniowej, w której oskarżona nabyła prawo do lokalu. Wymienione osoby stanowiły grupę świadków przesłuchaną na okoliczność znajomości oskarżonej oraz jej faktycznego zamieszkiwania w N.. Świadcowie ci zeznali, że znają oskarżoną oraz wskazali, że w latach 2005 – 2007 r., K. T. mieszkała w bloku przy ul. (...) w N., a z zeznań tych osób wynika, że to N. był faktycznie centrum aktywności życiowej oskarżonej.

Świadek M. B. zeznał, że w N. przy ul. (...) mieszka praktycznie od początku jak zostały tam wybudowane budynki mieszkalne. M. B. wskazał, że K. T. mieszka na tym samym piętrze co on pod numerem mieszkania (...) i od czasu wprowadzenia się mieszka tam cały czas. Świadek nie zanotował, aby K. T. wyprowadziła się i jak zeznał w toku

postępowania przygotowawczego i przed sądem również w okresie prowadzenia postępowania oskarżona cały czas zamieszkiwała w N.. Dodał, że z oskarżoną utrzymywał kontakty grzecznościowe, widywał ją dość rzadko, określając tę częstotliwość jako raz na dwa tygodnie.

Również świadek H. D. zeznała, że oskarżona jest jej sąsiadką oraz że cały czas mieszkała przy ul. (...) w N. z partnerem i dzieckiem. Oskarżoną widywała raz w tygodniu, czasami nawet kilka razy w tygodniu, nie zauważyła, aby oskarżona wyprowadziła się kiedykolwiek.

Kolejna z sąsiadek oskarżonej I. W. zeznała, że sąsiaduje z oskarżoną przez balkon. Świadek wprawdzie nie znała nazwiska oskarżonej, ale rozpoznała ją od razu jako swoją sąsiadkę po okazaniu jej zdjęcia i wskazała, że od czasu zamieszkania w 2005 r. na ul. (...) widywała K. T., nie raz było to codziennie, a czasami można było się nie widzieć przez miesiące. Świadek pracuje jako nauczyciel i oskarżoną widywała częściej w okresie letnim, gdy miała więcej czasu, widywała wtedy oskarżoną jak paliła papierosy na balkonie. Nie widziała natomiast nigdy, aby K. T. miała się wyprowadzić.

L. R. zeznał natomiast, że wprawdzie nie utrzymuje żadnych bliskich kontaktów z K. T., ale kojarzy ją jako sąsiadkę i jak wynika z jego obserwacji oskarżona stale mieszka przy ul. (...) z partnerem i dzieckiem, spotykał oskarżoną na klatce schodowej oraz przed blokiem, było to dość często, nawet dwa razy w tygodniu.

Fakt stałego zamieszkiwania oskarżonej przy ul. (...) w N. potwierdziła również świadek E. G., która zeznała, że oskarżoną widywała szczególnie często w okresie letnim, nawet kilka razy w tygodniu, a w okresie zimowym rzadziej, było to może raz w tygodniu, czasami ze sobą również rozmawiały, ponieważ mają dzieci w zbliżonym wieku. Świadek nigdy nie odnotowała takiego zdarzenia, aby oskarżona miała wyprowadzić się z N..

Świadek Z. R., która pracowała w spółdzielni mieszkaniowej zeznała, że zna K. T., nic nie wie na ten temat, aby oskarżona zmieniła adres zamieszkania. Oskarżonej wprawdzie w N. nie widywała, ale jednocześnie świadek nie zamieszkuje na ul. (...) oraz nie chodzi w rejon tej ulicy.

Omówieni zatem wyżej świadkowie zgodnie zatem potwierdzili, że widywali oskarżoną na ul. (...) w N.. Wskazali, że oskarżona stale tam mieszkała, wspólnie z nią zamieszkiwał jej partner życiowy oraz syn oskarżonej. Z zeznań świadków wynika, że nic też nie wskazywało na to żeby oskarżona w którymś okresie zmieniła miejsce zamieszkania i swojej życiowej aktywności. Z zeznań świadków wynika w ocenie Sądu, że oskarżona była widywana w różnych okresach czasu z różną częstotliwością przez poszczególne osoby, ale niewątpliwie zeznania przesłuchanych osób na okoliczność zamieszkania oskarżonej w N. potwierdzają, że K. T. przy ul. (...), gdzie miała swoje mieszkanie przebywała w sposób regularny, pozwalający na uznanie, że to N. stanowił jej faktyczne miejsce zamieszkania, a zameldowanie w miejscowościach K. i Ż. miało charakter jedynie fikcyjny.

Rzeczą oczywistą jest też, że oskarżona nie musiała przez cały czas przebywać w mieszkaniu w N. przy ul. (...) i być codziennie widzianą przez sąsiadów, aby można było zasadnie uznać, że tam znajduje się centrum życiowe oskarżonej. Nie sposób również wymagać od sąsiadów oskarżonej, aby z dokładnością byli oni w stanie wskazać kiedy oskarżona się wprowadziła do mieszkania przy ul. (...) oraz ewentualnie kiedy dokładnie widywali oskarżoną, ponieważ co oczywiste do tego rodzaju zdarzeń nie przywiązywali wagi. Istotnym w sprawie jest, że świadkowie zgodnie wskazywali, że widywali oskarżoną dość regularnie w N., w tym także w okresach objętych zarzutami, a co pozwala na przyjęcie, że również zeznania tych świadków, sąsiadów oskarżonej, wskazują że oskarżona faktycznie mieszkała i przebywała w N. z zamiarem stałego pobytu i nie zmieniała miejsca zamieszkania.

Fakt przebywania w okresie od 2005 r. do 2007 r. w oskarżonej w N. i zamieszkiwania przez nią przy ul. (...) potwierdziła również świadek J. S., która zeznała, że K. T. poznała w grudniu 2004 r., gdy oskarżona remontowała mieszkanie, jednak z oskarżoną zaprzyjaźniła się dopiero później, bo w 2006 r., chociaż świadek nie była w stanie wskazać dokładnej daty kiedy to nastąpiło. Zeznała jednak, że od tego czasu często widywała oskarżoną przy ul. (...) w N., spotykały się również towarzysko. Nic świadkowi nie było wiadomo, że oskarżona miała zamiar wyprowadzić się do innej miejscowości. Z zeznań J. S. wynika zatem w ocenie Sądu

również, że oskarżona zamieszkiwała cały czas w N. przy ul. (...), skoro świadek już w 2006 roku często widywała oskarżoną, a wtedy przecież oskarżona miała zamieszkiwać chociażby u D. K. (1) (na przełomie 2006/2007 roku). Nie ulega w ocenie Sądu wątpliwości, że gdyby rzeczywiście fakt ten miał miejsce, to J. S. jako już wtedy bliska znajoma oskarżonej widziałaby o tym i zeznałaby tak przed sądem, tym bardziej, że zamieszkanie przez oskarżoną w K. – jak wynika z jej wyjaśnień – motywowane było chęcią zmiany życia przez oskarżoną, o czym z pewnością oskarżona powiedziałaby J. S., gdyby rzeczywiście chciała dokonać takich zmian w swoim życiu. Tymczasem jak wynika z zeznań J. S., potwierdziła ona wprawdzie fakt wypadku komunikacyjnego, któremu uległa oskarżona wraz z partnerem, ale jednocześnie świadek wskazała, że wypadek ten miał miejsce w 2005 r., wiedziała o tym fakcie tylko z opowieści oskarżonej i według zeznań świadka, oskarżona po tym wypadku miała mieszkać kilka miesięcy u swojej matki, również w N., co może tłumaczyć fakt, że J. S. rzadko w tym czasie widywała oskarżoną, a zaprzyjaźniły się dopiero w 2006 roku. Na rozprawie przy obecnym rozpoznaniu sprawy, świadek wprawdzie wskazała, że oskarżoną poznała w 2004 r. i w tym też roku oskarżona miała wypadek drogowy po którym zamieszkała przez pewien czas u matki, a przy pierwszym rozpoznaniu sprawy świadek wskazała rok 2005 jako datę omawianych zdarzeń, to jednak po odczytaniu zeznań J. S. co do dat podtrzymała wcześniejsze zeznania, wskazując że wtedy daty pamiętała lepiej. Tym samym świadek J. S. potwierdziła relacje pozostałych przesłuchanych osób, sąsiadów oskarżonej z ulicy (...) w N., którzy wskazali, że oskarżona tam zamieszkiwała i że zamieszkiwanie to miało charakter stały.

Zdaniem Sądu zeznania świadka J. S. zasługują na wiarę, ponieważ są spójne, logiczne i korespondują z zeznaniami pozostałych świadków, sąsiadów oskarżonej z ulicy (...) w N.. Zeznania tego świadka tym bardziej potwierdzają, że centrum życiowe oskarżonej w latach 2005 – 2007 było cały czas w N., skoro świadek utrzymywała bliższą znajomość z oskarżoną niż inni przesłuchani sąsiedzi i miała bezpośrednią wiedzę co do planów życiowych oskarżonej.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania M. J. i D. T. (1), pracowników Urzędu Miasta i Gminy w G., które zajmowały się sprawami meldunkowymi. Świadkowie nie mieli jednak wiedzy na temat okoliczności zameldowania oskarżonej w Ż. i K., nie pamiętali oskarżonych, ani żadnych szczegółów związanych z postępowaniami meldunkowymi dotyczącymi oskarżonej K. T.. Świadkowie opisali procedurę meldowania osoby pod określonym adresem i głównie tego dotyczył zeznania świadków. M. J. i D. T. (2) wskazały, że do zameldowania było konieczne okazanie dowodu osobistego osoby meldowanej, musiało zostać przedłożone oświadczenie właściciela nieruchomości o tym, że dana osoba przebywa pod wskazanym adresem, które nie musiało być wypełniane w obecności urzędnika oraz okazanie do wglądu dokumentu poświadczającego prawo własności nieruchomości osoby, która meldowała pod danym adresem określoną osobę. Jeżeli warunki te były spełnione dane o zameldowaniu były wpisywane do ewidencji ludności i wydawane było poświadczenie zameldowania. W ocenie Sądu nie ujawniły się żadne okoliczności, aby kwestionować zeznania tych świadków, również strony nie zgłaszały co do tych zeznań jakichkolwiek zastrzeżeń.

Do wniosku, że zameldowanie oskarżonej w Ż. i K. było fikcyjne prowadzi także zbieżność czasowa zameldowania oskarżonej w tych miejscowościach z podjęciem czynności zmierzających do wzięcia udziału w przetargach na nieruchomości rolne w miejscowościach Ś. i M. (w czasie zameldowania w Ż.) i w B. (w okresie zameldowania w K.).

Zameldowanie oskarżonej w Ż. nastąpiło w dniu 1 kwietnia 2005 r. i w tym dniu oskarżona pobrała pierwsze zaświadczenie o zameldowaniu. Przetarg dotyczący dzierżawy nieruchomości w miejscowości Ś. odbył się zaś w dniu 21 kwietnia 2005r. Kolejne pobrane przez oskarżoną zaświadczenie nosi datę 13 stycznia 2006 r., a przetarg na przetarg na dzierżawę nieruchomości w miejscowości M. odbył się 24 stycznia 2006 r. Kolejny przetarg dotyczył sprzedaży nieruchomości w B. i odbył się w dniu 31 stycznia 2007 r., a oskarżona zameldowała się u D. K. (1) w K. w dniu 4 grudnia 2006 r. i w tym samym dniu pobrała zaświadczenie o zameldowaniu. W ocenie Sądu, co zresztą było już podnoszone przy poprzednim rozpoznaniu sprawy, trudno uznać, że była to przypadkowa zbieżność dat.

Za wiarygodne Sąd uznał też dowody z dokumentów zgromadzone w aktach sprawy jak dokumenty dotyczące procedur przetargowych, czy informacji z banków lub innych podmiotów dotyczących głównie oskarżonej K. T.. Wyżej wymienione dowody nie były kwestionowane przez żadną ze stron, a Sąd nie znalazł żadnych okoliczności, które by uzasadniały wątpliwości, co do ich wiarygodności.

Ostatecznie w ocenie sądu w świetle zeznań przesłuchanych w sprawie świadków nie było żadnych podstaw do przyjęcia, że oskarżona zamieszkiwała z zamiarem stałego pobytu w miejscowościach Ż. i K.. Przepis art. 6 ust. 1 obowiązującej wówczas ustawy z dnia 10 kwietnia 1974 r. o ewidencji ludności i dowodach osobistych (Dz. U. z 2006 r., Nr 139, poz. 993 j.t.) określał, że pobytem stałym jest zamieszkanie w określonej miejscowości pod oznaczonym adresem z zamiarem stałego przebywania. Nie jest nawet zatem wystarczające samo przebywanie pod danym adresem, gdyż musi być ono połączone z zamiarem stałego pobytu. Dopiero stały pobyt w danej miejscowości połączony z zamiarem oraz z wolą przebywania tam pozwala na wskazanie określonego miejsca jako miejsca zamieszkania osoby. Dopiero łączne występowanie tych okoliczności pozwala stwierdzić, że określone miejsce stanowi centrum życiowe danej osoby, gdzie koncentrują się jej interesy osobiste i majątkowe. Jak podnosi się w orzecznictwie zamieszkanie jest prawną kwalifikacją określonego stosunku danej osoby do miejsca, na którą składają się dwa elementy: przebywanie w sensie fizycznym w określonej miejscowości (*corpus*) oraz wola, zamiar stałego pobytu (*animus*). Oba te elementy muszą występować łącznie. Zatem przy ustalaniu zamiaru nie można poprzestawać tylko na oświadczeniach zainteresowanej osoby, ponieważ sam zamiar stałego pobytu w danej miejscowości nie stanowi o zamieszkanianiu, lecz musi być połączony z przebywaniem w danej miejscowości, i to z takim przebywaniem, które ma cechy założenia tam ośrodka swoich osobistych i majątkowych interesów (zob. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 15 stycznia 2009 r., sygn. II FSK 896/08, Lex nr 478565).

O ile zatem K. T. w istocie była zameldowana w miejscowości Ż. oraz K. na pobyt stały, to nie towarzyszył jej zamiar stałego pobytu w tych miejscowościach i z takim zamiarem pod adresami zameldowania w domu E. S. (1) i D. K. (1) oskarżona nie przebywała.

Ocena dokonanych w sprawie ustaleń prowadziła zatem do jednoznacznego wniosku, że oskarżona K. T. wypełniła znamiona przestępstwa z art. 18 § (...) k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § (...) k.k., a E. S. (1) z art. 272 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Brak było natomiast podstaw do przypisania obojgu oskarżonym znamion czynu z art. 271 k.k., w tym K. T. w formie podżegania do tego przestępstwa, a ponadto oskarżonej K. T. sprawstwa w zakresie czynu z art. 305 § 1 k.k.

Podkreślić należy, że przedmiotem ochrony przepisu art. 305 § 1 k.k. jest interes właściciela mienia, będącego przedmiotem przetargu, oraz osób, na rzecz których przetarg jest dokonywany, jak również prawidłowa realizacja i rzetelność instytucji przetargu publicznego. Czynności sprawcze przy tego rodzaju przestępstwie polegają na udaremnianiu lub utrudnianiu przetargu publicznego albo na wejściu w porozumienie mające na celu działanie na szkodę osoby lub instytucji, na rzecz której przetarg jest dokonywany. Udaremnieniem jest doprowadzenie do tego, aby przetarg się nie odbył, nie został rozstrzygnięty. Z kolei utrudnianie polega na postępowaniu wpływającym niekorzystnie na prowadzenie przetargu zgodnie z jego tokiem, powodując konieczność podejmowania dodatkowych czynności odbiegających od normalnej procedury przetargowej lub znacznie ją przedłużających. Chodzić tutaj może też o takie zakłócanie procedury przetargowej, które jest niekorzystne ze względu na ekonomiczny cel przetargu (zob. komentarz do art. 305 k.k. [w:] System prawa karnego, Tom 9, pod red. Roberta Zawłockiego). Podjęte działania polegające na utrudnianiu przetargu nie powodują jednak, że przetarg pozostaje nierozstrzygnięty co do istotny.

Przestępstwo z art. 305 § 1 k.k. ma ponadto charakter skutkowy dla bytu którego konieczne jest działanie na szkodę właściciela mienia albo osoby lub instytucji, na rzecz której przetarg jest dokonywany. Warunkiem dokonania tego przestępstwa jest podejmowanie zachowań wywołujących realne niebezpieczeństwo wyrządzenia szkody właścicielowi mienia lub instytucji, na rzecz której organizowany jest przetarg. Przestępstwo z art. 305 § 1 k.k. można popełnić jedynie w zamiarze bezpośrednim o charakterze kierunkowym, a sprawca musi ponadto działać w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla siebie lub kogo innego.

W ocenie Sądu w toku postępowania nie wykazano, aby działania oskarżonej miały na celu utrudnianie przetargów do których przystępowała w rozumieniu dokonania ich destabilizacji, nadmiernego przeciągania lub działań, które wpływałyby niekorzystnie na przebieg przetargu powodując czynności odbiegające od normalnej procedury przetargowej i wydłużające czas przetargu. Ponadto, nie wskazano ani w akcie oskarżenia ani też w toku przewodu sądowego na czyją szkodę miała działać K. T. przystępując do przetargów ograniczonych na dzierżawę i nabycie

nieruchomości rolnych, a tymczasem warunkiem koniecznym zaistnienia przestępstwa z art. 305 § 1 k.k. jest działanie na szkodę właściciela mienia lub instytucji organizującej przetarg. Faktem jest, że oskarżona przedłożyła dokument poświadczający nieprawdziwą okoliczność dotyczącą jej zameldowania na terenie gminy G., ale samo to nie powoduje jeszcze, że doszło do popełnienia przestępstwa

z art. 305 § 1 k.k. Nie można bowiem uznać, że na skutek tego doszło do zakłócenia procedury przetargowej i jej destabilizacji. Ponadto dla zrealizowania znamion rozważanego tutaj przestępstwa konieczne jest, aby działania oskarżonej spowodowały niebezpieczeństwo dla interesów właściciela mienia i podmiotu organizującego przetarg, a oskarżona działała w celu uzyskania korzyści majątkowej. Należy bowiem mieć na uwadze, że oskarżona, co istotne w sprawie, wygrywając przetargi i stając się kandydatem na nabywcę lub dzierżawcę nieruchomości, a następnie zawierając umowę kupna lub dzierżawy nieruchomości, za każdym razem płaciła za nieruchomość, a zatem świadczenia stron były ekwiwalentne i nie występowało żadne zagrożenie interesów właściciela nieruchomości. W postępowaniu oskarżonej nie sposób zatem doszukać się znamion czynu zabronionego z art. 305 § 1 k.k.

Sąd nie dopatrył się również po stronie oskarżonej wypełnienia znamion przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., a w przypadku oskarżonego E. S. (1) z art. 271 § 1 k.k.

W przepisie art. 271 § 1 penalizowane jest wystawienie dokumentu, w którym poświadczona została okoliczność mająca znaczenie prawne, niezgodna z rzeczywistym stanem. Chodzi tutaj o złożenie oświadczenia o nieprawdziwej treści w autentycznym dokumencie przez potwierdzenie okoliczności, które w ogóle nie miały miejsca lub też ich przeinaczenie lub zatajenie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 2002 r., sygn. II KKN 139/01, LEX nr 74399).

Przestępstwo z art. 271 § 1 k.k. jest przestępstwem indywidualnym właściwym, którego sprawcą może być funkcjonariusz publiczny lub inna osoba uprawniona do wystawienia dokumentu. Określone w przepisie art. 271 § 1 k.k. uprawnienie „innej osoby” winno stanowić uzupełnienie kompetencji funkcjonariusza publicznego dokonane na mocy ściśle określonej i szczególnej delegacji prawnej. Znamiona przestępstwa z art. 271 § 1 k.k. nie obejmują zatem jakiegokolwiek poświadczenia nieprawdy co do okoliczności mającej znaczenie prawne, ale dokument wystawiony przez „inną osobę” musi zawierać oświadczenie, któremu przysługuje cecha zaufania publicznego, a w związku z tym domniemanie prawdziwości, a uprawnienie innej osoby musi stanowić uzupełnienie kompetencji funkcjonariusza publicznego. Tymczasem dokument w postaci poświadczenia pobytu stałego lub czasowego danej osoby, przewidziany w postępowaniu administracyjnym dotyczącym zameldowania określonej osoby zawiera jedynie oświadczenie właściciela lokalu, sporządzane (a nie wystawiane) i nie zawiera poświadczenia w znaczeniu o którym mowa w przepisie art. 271 § 1 k.k. Dokument ten ma znaczenie jedynie w postępowaniu administracyjnym i wywiera skutki dla stron tego postępowania o charakterze dowodowym i nie wywołuje żadnych skutków „na zewnątrz”. Złożenie przez właściciela nieruchomości oświadczenia o fakcie przebywania określonej osoby pod danym adresem nie stanowi zastąpienia uprawnienia funkcjonariusza do poświadczenia określonej okoliczności prawnej, a tylko przewidziane przez ustawę o ewidencji ludności i dowodach osobistych (art. 47 ust. 1) złożenie oświadczenia w toku postępowania administracyjnego we własnym imieniu i we własnej sprawie przez osobę zainteresowaną w ramach procedury meldunkowej, co do faktu przebywania konkretnej osoby pod danym adresem. Składanie zaś tego rodzaju oświadczeń, nie jest objęte zakresem znamion przestępstwa z art. 271 k.k., ponieważ nie ma charakteru dokumentu, któremu przysługuje cecha zaufania publicznego i domniemanie prawdziwości. Oskarżony E. S. (1) nie był zatem „inną osobą” w rozumieniu art. 271 § 1 k.k. uprawnioną do wystawienia dokumentu, a złożone przez niego oświadczenie, że oskarżona K. T. zamieszkuje z zamiarem stałego pobytu w Ż. 10A, nie stanowiło wystawienia dokumentu z poświadczeniem nieprawdy w rozumieniu art. 271 § 1 k.k. To w konsekwencji oznacza, że oskarżony ten nie mógł być podmiotem przestępstwa określonego w art. 271 § 1 k.k., a oskarżona K. T. nie mogła go do tego przestępstwa podlegać.

Sąd uznał, że oskarżeni K. T. i E. S. (1) wypełnili znamiona przestępstwa z art. 272 k.k., w tym oskarżona K. T. dodatkowo kwalifikowanego z art. 18 § (...) k.k. Zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości, że oskarżony E. S. (1) podstępnie wprowadził w błąd funkcjonariusza publicznego pracownika Urzędu Miasta i Gminy w G., podając nieprawdziwie, że oskarżona K. T. zamieszkuje w miejscowości Ż.(...)A, będąc do tego wcześniej nakłonionym przez oskarżoną, która też była obecna w trakcie procedury meldunkowej. To samo dotyczyło również kwestii wprowadzenia w błąd pracownika

wymienionego (...) co do zamieszkiwania oskarżonej w (...). Następnie bowiem zostało wyłudzone poświadczenie nieprawdy w postaci wpisu do ewidencji ludności o zamieszkiwaniu z zamiarem stałego pobytu oskarżonej pod wskazanymi adresami oraz dokumentach poświadczających te okoliczności, które oskarżona następnie pozyskała i przedłożyła w procedurach przetargowych.

W rozważanej sprawie kwestią kontrowersyjną było przede wszystkim to czy działanie oskarżonych polegające na wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy w ewidencji ludności oraz zaświadczeniach o zameldowaniu K. T. opatrzone było cechą podstępności, a zatem czy w realiach sprawy mowa jest o kwalifikowanym wprowadzeniu w błąd.

W orzecnictwie przyjmuje się bowiem że dla wypełnienia znamion występku z art. 272 k.k. nie wystarcza samo złożenie nieprawdziwego oświadczenia, ponieważ podstępne wprowadzenie w błąd polega na działaniach przebiegłych, których wykrycie wymaga uwagi wychodzącej ponad miarę przeciętną i nie jest wystarczające samo fałszywe informowanie (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2011 r., sygn. II KK 267/10, Lex nr 794972, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 8 marca 2001 r., sygn. II AKa 33/01, KZS 2001/5/28). Samo kłamstwo nie stanowi zatem jeszcze podstępnego zabiegu, stając się nim dopiero w połączeniu z zachowaniem sprawcy, które jego kłamliwym twierdzeniom daje pozór prawdy. Sprawca, używając podstępnych zabiegów, pozoruje zgodność przebiegu zdarzenia z rzeczywistością, a tym samym utrudnia odkrycie prawdy o tym zdarzeniu oraz ma na celu innymi środkami upozorowanie nieprawdziwej okoliczności (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2003r., sygn. WA 26/03, OSNKW 2003/9-10/83 i z dnia 9 października 2008 r., sygn. II KK 179/08, Prok. i Pr. 2009/4/8).

W ocenie Sądu oskarżeni w niniejszej sprawie podjęli działania mające cechy podstępnego wprowadzenia w błąd. Do wniosku o zameldowanie oskarżonej pod adresami (...) i Ż. 10A zostały bowiem załączone dokumenty w postaci „zgłoszenia pobytu stałego” zawierające oświadczenia właścicieli tych nieruchomości sporządzone w wyniku nakłonienia przez K. T. z których wynikało, że K. T. przebywa z zamiarem stałego pobytu w tych miejscowościach. Dokumenty te stanowiły dowód w postępowaniu administracyjnym mającym na celu zameldowanie K. T. i przedłożenie tych dokumentów było elementem podstępu i wprowadzały one w błąd urzędników co do faktycznego przebywania oskarżonej w wymienionych wyżej miejscowościach. Ponadto nie sposób pomijać, że przedłożenie tych dokumentów było też elementem wcześniejszego porozumienia oskarżonych K. T. i E. S. (1) oraz K. T. i prawomocnie już skazanej D. K. (1), którzy złożone dokumenty w postaci „zgłoszenia pobytu stałego” popierali jednocześnie zgodnymi oświadczeniami co do miejsca pobytu K. T., czym niewątpliwie stwarzali pozory pobytu oskarżonej w K. i Ż.. Należy przy tym podkreślić, że tylko takie działanie oskarżonych gwarantowało osiągnięcie celu jakim było uzyskanie przez oskarżoną K. T. poświadczenia zameldowania we wskazanych miejscowościach i taki skutek ostatecznie został osiągnięty, ponieważ K. T. została w Ż. i K. zameldowana. W rozważanej zatem sytuacji obok złożenia oświadczenia istniały także zachowania oskarżonych towarzyszące złożeniu oświadczenia o miejscu pobytu oskarżonej, która tylko i wyłącznie z pozoru miała przebywać w miejscowościach Ż. i K., a w rzeczywistości mieszkała w N.. Uzyskanie zaś poświadczającej nieprawdę informacji było jednym z elementów działań oskarżonej mających na celu wzięcie udziału w przetargach.

K. T. niewątpliwie zaś podzęgała E. S. (1) do wyłudzenia poświadczenia nieprawdy co do okoliczności mających znaczenie prawne namawiając go do złożenia oświadczenia w dokumencie „zgłoszenie pobytu stałego” i do zameldowania jej na pobyt stały w miejscowości Ż. 10A, w sytuacji gdy oskarżona nie przebywała z zamiarem stałego pobytu w tej miejscowości.

Jeżeli chodzi o wyczerpania przez oskarżoną znamion czynu zabronionego z art. 273 k.k., należy wskazać, że strona przedmiotowa opisanego tam przestępstwa polega na używaniu dokumentu, co oznacza wykorzystanie tego dokumentu i jego znaczenia prawnego. Czyn ten jest dokonany w momencie przedstawienia takiego dokumentu instytucji, która uwzględnia jego prawne znaczenie. Jeżeli zatem oskarżona przedłożyła do dokumentów przetargowych dokumenty w postaci poświadczeń zameldowania, których celem było udokumentowanie jest miejsca stałego pobytu na potrzeby dopuszczenia do przetargów publicznych, a które to dokumenty poświadczały nieprawdziwą okoliczność, to tym samym oskarżona zrealizowała znamiona rozważanego tutaj przestępstwa.

Dlatego stwierdzić należy, że działaniami swoimi oskarżona wyczerpała znamiona czynów opisanych opisanego w art. 18 § (...) k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Wymierzając oskarżonym kary Sąd uwzględniał wszystkie dyrektywy sądowego wymiaru kary określone w art. 53 § 1 i (...) k.k., tj. dyrektywę współmierności kary do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec sprawcy (prewencja indywidualna) oraz społeczne oddziaływanie kary (prewencja ogólna).

Przy określaniu wymiaru kary za przestępstwa przypisane oskarżonej K. T., sąd wziął pod uwagę stopień winy oskarżonej i społecznej szkodliwości przypisanych jej czynów. Sąd nie znalazł żadnych okoliczności wyłączających, ani ograniczających winę oskarżonej K. T..

Społeczna szkodliwość czynów przypisanych oskarżonej jest znaczna, ponieważ oskarżona miała pełną świadomość przestępności swojego działania i zdawała sobie sprawę, że jej zameldowanie w miejscowościach Ż. i K. ma charakter fikcyjny i jako takie jest niezgodne z prawem. Do tego istotna jest motywacja oskarżonej, która miała na celu pozyskanie dokumentów poświadczających nieprawdziwy fakt jej zameldowania, które wykorzystwała następnie w procedurach przetargowych, w których wzięła udział jako osoba nieuprawniona. Ponadto proceder polegający na fikcyjnym zameldowaniu się był przez oskarżoną zaplanowany, do tego powtórzyła go dwukrotnie, co też jest w ocenie sądu okolicznością obciążającą.

Z drugiej jednak strony sąd wziął też pod uwagę dotychczasowy sposób życia oskarżonej, jej właściwości i warunki osobiste. Na korzyść oskarżonej niewątpliwie przemawia, że nie była on dotychczas karana sądownie. Okolicznością korzystną dla oskarżonej jest także to, że prowadzi ona ustabilizowany tryb życia. Obecnie prowadzi własną działalność gospodarczą i nie wchodzi w konflikty z prawem. Nie bez znaczenia jest też, że od popełnienia przez oskarżoną przypisanych jej przestępstw minęło już dużo czasu (około 10 lat), a oskarżona w tym okresie nie dopuściła się podobnych ani żadnych innych czynów zabronionych, a zatem mimo wszystko przypisane oskarżonej przestępstwa należy uznać za zdarzenia w jej życiu incydentalne.

Powyższe okoliczności pozwalają w ocenie Sądu na uznanie, że kara grzywny będzie wystarczająca by osiągnąć w stosunku do oskarżonej cele postępowania karnego związane w szczególności z zapobieganiem popełnieniu przez nowego przestępstwa. Nie było potrzeby sięgania po najsurowszą represję karną w postaci kary pozbawienia wolności ze względu na uprzednią niekaralność oskarżonej oraz długi upływ czasu od popełnionych czynów w czasie którego oskarżona wykazała, że zmieniła swoje postępowanie. O ile więc Sąd nie zdecydował się na wymierzenie oskarżonej kary pozbawienia wolności, to jednak dobór wymiaru represji karnej musiał być adekwatny do tego, że czasie popełnienia zarzucanych czynów oskarżona okazała lekceważenie dla obowiązującego porządku prawnego, a fikcyjny meldunek wykorzystywała jako sposób przystąpienia jako osoba nieuprawniona do przetargów publicznych.

Uwzględniając powyższe, Sąd uznał, że karą adekwatną do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonej K. T., a także spełniającą swe cele w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej będzie kara 200 stawek dziennych grzywny
po 15 złotych każda stawka.

Jeżeli chodzi o oskarżonego E. S. (1) społeczną szkodliwość przypisanego mu czynu Sąd również uznał za znaczną, ponieważ oskarżony mimo, że wiedział, iż oskarżona K. T. nie mieszka u niego, to wypełnił formularz zgłoszenia pobytu stałego, w którym oświadczył, że K. T. przebywa u niego z zamiarem stałego pobytu, chociaż nie było to prawdą.

Również w przypadku tego oskarżonego, sąd wziął pod uwagę jego dotychczasowy sposób życia oraz właściwości i warunki osobiste. Na jego korzyść niewątpliwie przemawiało, że nie był on dotychczas karany sądownie oraz prowadzi ustabilizowany tryb życia. Nie bez znaczenia jest też w tym przypadku, że od popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu minęło już dużo czasu, a popełnienie przez E. S. (1) przestępstwa miało w jego życiu charakter incydentalny.

Uwzględniając powyższe, Sąd uznał, że karą adekwatną do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu, a także spełniającą swe cele w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej będzie kara 50 stawek dziennych grzywny po 15 złotych każda stawka.

Zgodnie z art. 44 § 2 k.k. sąd orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci poświadczenia zameldowania, w których zostały poświadczone nieprawdziwe fakty odnośnie miejsca pobytu oskarżonej, które zostały następnie przedłożone w procedurach przetargowych, a zatem służyły do popełnienia przestępstwa.

Na podstawie art. 627 k.p.k., sąd uwzględniając wynik procesu, a także fakt, że oskarżeni uzyskują stałe dochody obciążył ich kosztami sądowymi oraz wymierzył opłaty stosowne do wymiaru kary.